

Gyülekezetünk ifjúsága 1969 körül egy kiránduláson. Felismer valakit közülük? Megoldás a lap alján.

Megfejtés: Török Mihály (Misi); Laczkó Andrea (Pötyi, Laczkó Gábor húga, nem ifitag); Márton Magdolna (Horváthné Magdi); Huszti Rozália (Rozika); Sebor Lilla; Laczkó Gábor; a szemüveges kislány vendég, nem ifitag; Sebor Tímea

Emlékképek a rákoshegyi református gyülekezet „öregifiseinek” történetéből

Áldás, békesség! – mi, reformátusok így köszöntjük egymást. Válaszul pedig mondhatjuk hitvallásként: Istennek dicsőség! E négy szó valójában szorosan összetartozik. A mi dicsőséges Urunk ugyanis minden áldásnak és békességnek a forrása. És azt akarja, hogy az övéi – szüntelenül e forrásból merítve – áldásul legyenek mások számára. Van egy ide illő Füle Lajos-ének, az első két sorát idézem: „Tégy, Uram, engem áldássá, lelkedet úgy várom! / Tedd te a szívem hálássá, hogy neked szolgáljon.”

Mi, „öregifisek”, akik heten – *Bakonyi Lajos, Bakonyi Miklós, Török Mihály, Horváth Pálné Márton Magdi, Fülöp Gáborné Huszti Rozika, Laczkó Gábor, Szélné Sebor Lilla* – újra egymásra találtunk rákoshegyi gyülekezetünk gyönyörűen felújított kis templomában, szeretnénk dicsőíteni Urunkat és kifejezni hálánkat mindazért, amit hitbeli útravalóul kaptunk e gyülekezetben.

Istenünk áldott eszközeként sok fiatal buzgólkodott közöttünk, és már az ifi elindulása sem volt mindennapi történet – ezt szeretném felidézni most.

Dr. Joó Sándor, a Budapest-Pasaréti református gyülekezet első lelkipásztora kiváló igehirdetőként volt ismert. Messziről is jártak evangélizációs szolgálataira a hitben erősödni kívánók, így nővéremmel és szüleinkkel mi is Rákoshelyről. 1966 őszén, az egyik esti alkalom után Sándor bácsi felajánlotta a lehetőséget beszélgetésre. Adi nővérem bátran kihasználta az alkalmat, és segítséget kért egy ifjúsági csoport létrehozására a saját gyülekezetünkben. Pasarét és Rákoshely nem volt éppen szomszédos gyülekezet, de a lelkes pasaréti ifjainak nem

Visszaemlékezés fiatalkoromra

jelentett megoldhatatlan gondot, hogy elindítsák a rákoshegyi fiatalokat a Krisztus-követés áldásos útján. Hálás szeretettel gondolhatunk Viczián Miklós testvérünkre mint az Úr Isten egyik áldott eszközére, aki elénk élte a gyakorlati hitélet példáját. Ő évtizedekkel később így emlékezett meg erről a szolgálatáról gyülekezeti lapjukban, a Fejezetek gyülekezetünk múltjából – Sebor Adi és a rákoshegyi ifjúsági című írásában.

„Csákány Istvánné szül. Sebor Adrienne (Adi) gyülekezetünkkel való kapcsolatáról emlékezett meg az elmúlt év végén a Filippi kör, és ezt a kapcsolatot idézzük fel alábbi írásunkban. Adi az elmúlt év tavaszán (2023-ban) hunyt el.

Az 1964-69 közti időben hívtak minket – pasaréti ifivezetőket – több gyülekezetbe, hogy segítsünk beindítani vagy működtetni az ifjúsági bibliaórát. Így jártunk Szentendrére (...), Angyalföldre (...), Pesthidegkútra (...), Szemeretelepre, az én „másodállásom” pedig Rákoshegy lett.

Ide nem Szalay István lelkipásztor hívott, hanem egy lelkes hívő lány, Sebor Adrienne, aki eljött Pasarétre, hogy segítséget kérjen az ifi beindításához. (...) Adiéknál otthon kezdtük a rákoshegyi kapcsolatépítést. Megbeszéltük, hogy az elmúlt pár évben konfirmáltak neve, címe kellene, hogy lelátogassuk őket, és hívjuk az induló ifjúságiba. Adi megszerezte a szükséges adatokat, és megindult a hívogató. Én is hívtam segítőt a feladathoz a pasaréti ifiből. (...)

A pasaréti ifióra végén – pontban délután 6-kor motorra pattantam kíséreléssel vagy egyedül, és esőben-hóban átrobogva a városon, fél 7-kor kezdtük az ifjúsági bibliaórát Rákoshegyen. Hét közben gyakran még egy családlátogatásra is kiszaladtam. (...)

Rákoshegyen Adi és húga, Lilla, valamint Deák Éva (aki az utóbbi évtizedekben gyülekezetünk alkalmait látogatja) volt a stabil pont, az összekötő a gyülekezet, de főleg annak lelkipásztora felé. A neveket, címeket Adi szerezte meg, ő intézte el azt is, hogy helyet kapjunk vasárnap este a gyülekezeti teremben. Ez a rákoshegyi szolgálatom 1969 nyarán – házasságkötésemmel – ért véget. További sorsát nem ismerem a rákoshegyi ifjúságnak.”

Ami nagyon jól megmaradt az emlékeimben: a sok együttlét, a szeretet egymás iránt. Amikor már hétvégéken nem akarsz máshova menni, csak az ifjúsági összejöveteleket várod. Amikor a közös imádkozás, az éneklés, a közös játékok annyira hiányoznak, hogy már ragaszkodunk egymáshoz és boldogságot, megnyugvást érzek utána, amikor haza kell menni.

Sok összejövetelünkön volt gitárkíséret az éneklések alatt, és amikor kísértük haza egymást, a búcsúzáskor még elénekeltünk egy-egy zsoltárt, ami az igazi boldogság, szeretet a másik iránt, hiány, hogy nem látlak egy hétig. Ez egy csodálatos érzés, a kis ifjúsági közösségünk összetartozását, boldogságát jelentette.

Ilyen sok boldog szeretetet kívánok a mai ifiösszejövetelekre. Egymás iránti szeretetet, megbecsülést, hogy 50 év múlva ti is azt tudjátok mondani a következő generációnak, hogy fiatal koromban megtaláltam Istent, aki a nehéz életem során végig kísért és megtartott engem hívő emberként élni.

Török Mihály

gazdagított. Itt éreztem azt, hogy nekem az a küldetésem az életben, hogy fogyatékos emberekkel foglalkozzak, és ez a Szentlélek által volt lehetséges! Öröm volt velük dolgozni, mert közülük valónak tartottak engemet, hiszen beszédhibás vagyok és hallókészülékes. Gondolom, hogy emiatt is fogadtak el azonnal vezetőjüknek és így a munkát nem volt nehéz elvégezni velük. S hát igen, sokat segített a vidéken megszerzett emberi kapcsolatok tapasztalata is.

Isten Lelkének a munkálkodását látom abban, hogy akik Szalay tiszteletes idejében voltunk ifjúsági tagok, Adi halála után mindnyájan késztetést éreztünk arra, hogy ismét összejárjunk – immár öreg ifiként – szeretett templomunkba. Nagy megtiszteltetés, mondhatnám: kegyelmi ajándék számunkra az, hogy az öreg ifit Adi húga, Szélné Sebor Lilla vezeti. Ezen alkalmakkor is átélhetjük Jézus szeretetét, a Szentlélek ajándékait, megerősítjük Istenbe vetett hitünket.

Most, életem végéhez közeledve, hálásan köszönöm az Istenünknek a kegyelmi ajándékokat, amelyeket sokszor hiába adott, mert valamilyen módon visszaéltem velük. De ilyenkor jól jött a második sákramentumban, az úrvacsorában való időszakos részesülés, amely a lelki feloldozást adja.

Hálásan köszönöm Istenemnek, hogy megismerhettem Jézust, általa a Szentlélek buzgólkodását, hogy keresztényibb életet élhessek a jelen való világban. Köszönöm mindennapos jelenlétét és segítségét az életemben, különösen a fordulópontok idején! Nélküle nem lehettem volna az, aki most vagyok.

Áldjad én lelkem az Urat! Ámen.

Laczkó Gábor

Pedig volt/lett további sorsa az ifinknek, hála legyen Istennek érte! Amikor nővérem elkezdte teológiai tanulmányait, egyre több teológust ismerhettünk meg és hatott ránk az ő friss hitük, bizonyágtételük, Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatuk. Formálódtunk közben mi is, kerestük és Isten Lelke által meg is találtuk a hit jócselekedeteinek színterét egy-egy öregotthon, fogyatékosokat gondozó otthon falai között. Nem volt hiábavaló a közösségi élet gyakorlása, az adás örömének megélése, de a jókedvű beszélgetéseknek, kirándulásoknak élménye sem. Ezekből az élményekből adunk most kis ízelítőt.

Szél Györgyné Sebor Lilla

Maradandó emlékek

1966-ban költöztünk Rákoshegyre. Első dolgaink között volt, hogy megkerestük a református templomot. Szeptember lévén a gyülekezetben konfirmáció előkészítő szervezése folyt. Öcsémmel együtt jelentkezünk. Az előkészítő ideje alatt megkerestek minket fiatalok azzal, hogy nemrég alakult egy ifjúsági csoport, csatlakoznánk-e. Megbeszéltük, hogy konfirmáció után találkozunk.

Az ünnepi esemény napján az utolsó egyeztetések folytak a tiszteletes úr irodájában, amikor egyik társam biztatására felvettem egy kis cédulát az íróasztalon lévő sok közül. Hóseás próféta könyvéből állt rajta egy idézet: „És eljegyezlek téged magamnak örökre, (...) igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal... (2,18) Másképp álltam ott, mint aki csak megtanulta a tudnivalókat.

A '67 tavaszán konfirmáltak közül többen törzstagjai lettek az ifjúsági csoportnak. Minden héten találkoztunk. Meghívtunk elkötelezett embereket, teológusokat. Ennek fő szervezője Sebor Adrienn volt, aki a következő évtől maga is teológus lett. Olvastunk könyveket, eljártunk kirándulni, meglátogattunk református szeretetotthonokat. Életünket jelentősen befolyásoló ismeretekkel és élményekkel lettünk

gazdagabbak. Én két évet távol voltam a néphadsereg kötelékében. Ez idő alatt is tartottuk a kapcsolatot. Levelekben számoltak be az ifiben történt eseményekről.

A hetvenes évek közepe táján a csapat egy kicsit szétszéledt. Kit tanulás, kit munka, kit pedig családi okok szőlítottak máshová. De továbbra is tudtunk egymásról. Öcsém Pesterzsébetre került, a Pesterzsébet Központi Református Énekkar tagja több mint negyvenöt éve. Nekem Rákoshegy jutott. Apám négy évet volt a gyülekezet gondnoka. Jómagam több évi presbiterség után 2000-ben csatlakoztam Bene Kornél bácsihoz a gondnoki feladatok ellátásában. Két év elteltével, az ő „nyugdíjba menetelétől” további huszonkét évig láttam el eme megbízatást. Ennyi idő alatt bizony sok csodát láttam, és hálás vagyok Istennek minden ajándékáért.

A közelmúltban összejött a „veterán ifi”. Örömmel emlékeztünk arra, hogy mindannyiunk életében maradandó nyomot hagytak azok az évek. Tavaly gyülekezeti napunk vendége Végh Tamás nyugdíjas lelkipásztor volt, aki kiszámolta, hogy ötvenöt évvel azelőtt járt először Rákoshegyben. Az azt követő években teológusként gyakran megfordult nálunk. Az istentiszteleten szeretettel köszöntötte az „ifi” jelen lévő tagjait.

Istennek hálaival: Bakonyi Lajos

Kapcsolatom a rákoshegyi református gyülekezettel

Rákoshegyben születtem, anyai ágon a családom református vallású volt. Édesapám római katolikus, de felfogásában inkább ateista volt. Az 1950-es években nem volt tanácsos templomba járni és arról beszélni. Így aztán mivel édesapám féltette az állását, engem 6 éves koromban titokban kereszteltek meg Szalai István tiszteletes úr parókiáján. Nagymamám barátnője mesélt nekünk, gyerekeknek bibliai történeteket. Nagymamám nagy ünnepekkor elment templomba, ilyenkor én is elkísértem. Később, amikor már önállóan

korosztályom. Ebben a közegben ismét nyitottá váltam a Szentlélek újbóli befogadására, amely aztán később megváltoztatta az élethez való viszonyomat. Újból megtaláltam a lelki békémet, ezáltal a tanulmányi eredményeim is javultak az egyetemen.

Eközben sajnálattal konstatáltam, hogy Rákoshegyben az ifjúsági élet gyakorlatilag megszűnt. Szalay István halálát követően Bíró Béla lett a gyülekezet vezetője, akinek lelkipásztorsága alatt az ifjúsági élet visszaesett. Nem tudott utánpótlást szerezni az ebből a korosztályból kiöregedtek után. Akik jöttek, azok néhány alkalom után már nem jöttek többé.

Lukácsi Gábor, a gyülekezet következő lelkésze ilyen állapotban vette át az ifjúsági kört. Beiktatása után nem sokkal arra kért meg, hogy segítsék neki újjászervezni a rákoshegyi ifjúsági életet. Együtt elmentünk a szóba jöhető személyekhez, így sikerült néhány fiatalat összeszedni az induláshoz. Így vált később aztán gyülekezetünk oszlopos tagjává Rácz Erika is, aki jelenleg presbiter.

Az egyetem befejezése után vidéki munkahelyen kezdtem el dolgozni Kerekdombon, majd két év múlva a rokkantnyugdíjazásomig Sajópetriben. E helyeken élve jól jött számomra az a tény, hogy a Szentlélek segítségére mindig számíthatok. Ő tanított meg engemet arra, hogy miként kell a vidéki emberrel kommunikálni. Fontos a tisztelet, alázat, szeretet, megbecsülés, ami által barátságok is szövődhetnek.

Lukácsi Gábort nyugdíjba menetele után a gyülekezet élén rövid ideig Balogh Tamás – tette kész, agilis fiatalember – követte, akinek lelkipásztorkodása alatt újból megerősödött az ifjúsági élet. Őt követte a jelenlegi pásztorkodó Hornyák Julianna. Áldásos tevékenysége szemmel látható: megszépült a templomunk, gyülekezetünk ifjúsági és felnőtt létszáma gyarapodik a keze alatt.

Az alacsony rokkantnyugdíj mellett kénytelen voltam munkát vállalni. Így voltam reklámújság-kihordó, mozigépész, aztán rátaláltam Csömörön egy megváltozott munkaképességű embereket foglalkoztató vállalkozásra, és nyugdíjas korom eléréséig ott dolgoztam mint kertészetvezető. Az itt eltöltött 20 esztendő szép emlékekkel

de amiről szó volt, az már nem keltette fel annyira a figyelmemet. Így az a tény, hogy gyermek- és ifjúsági alkalom, az már elsőre is izgalmasnak ígérkezett. Már az első összejövetelen jól éreztem magamat. Adi és Tamás számomra érthetően, az én intelligenciaszintemen beszéltek Jézusról, ami egyből megragadott engem. Tamás gitárkíséretével énekeltünk egyházi ifjúsági énekeket. Innentől kezdve minden alkalomkor ott voltam.

Szalay István lelkipásztor szolgálatának erre az időszakára mindig szívesen emlékszem vissza, hiszen az első sákramentum kiszolgáltatásakor, a keresztség által a Szentlélek magját is megkaptam. Adi és Tamás, később már csak Adi gondozta és ápolta ezt a magot, ami kicsírázott és elkezdett növekedni bennem. Munkálkodásának eredményeképpen oszlopos tagja lettem az ifinek. Ebből az időszakból meghatározó élmény volt a református dunaalmási fogyatékos gyerekek otthonában végzett hétvégi önkéntes munka. Ez későbbi éle szakaszomban a fogyatékos emberekkel való kertészeti munkavégzés vezetésében csúcsosodott ki.

A gimnáziumi tanulmányaim jól mentek, és így lehetőségem volt egyetemen továbbtanulni. Sajnos az emberi lényemnek nem tetszett az, hogy Jézus lelke, a Szentlélek felülkerekedik rajta, és küzdött ellene. A sikeres egyetemi felvételem után az emberi egóm elhitette velem, hogy az Isten Lelke nélkül is boldogulhatok. Az egyetem nagyfokú szabadsága elkábított engem, így a Szentlélek csendben perifériára került az életemben. Ennek meg is lett a hatása, a második évfolyamot rektori engedéllyel tudtam befejezni. A rektori vizsga előtt kétségbeesésemben Istenhez fordultam segítségért, könyörögve, hogy tovább folytathassam az egyetemet. Mennyei Atyám kegyelmi ajándékot adott nekem, a Szentlélek segítségével átmentem a rektori vizsgán.

Ezután jött ismeretségi körömből Sebor Tímea, aki elvitt engemet a Pánczél Tivadar vezette rákosszentmihályi református gyülekezetbe, ahol nagy ifjúsági élet volt. Alkalmanként 20-25 fő mindig biztosan összejött, zömmel gimnazisták és egyetemisták, tehát az én

közlekedhettem, magam is eljártam vasárnaponként a gyülekezetbe, és 13 éves koromban konfirmáltam.

A rákoshegyi református gyülekezet életéből arra emlékszem, hogy nyaranként szeretetvendégséget tartottak. A nagyteremben vasárnap délután felállítottak két sorban asztalt és székeket. Sütemény és tea mellett beszélgettünk, énekeltünk. Versek hangzottak el és bizonyágtételek.

1966 táján, amikor tavasszal konfirmáltunk, utána megalakult a konfirmandusok és baráti köreik közreműködésével egy ifjúsági kör. Még ekkor sem volt tanácsos erről idegeneknek beszélni, ezért csak ifinek hívtuk magunkat. Ez idő tájt ismerkedtem meg a Sebor családdal. Lilla osztálytársam is volt, nővére, Adi három évvel volt idősebb nála.

Adi akkor már megtért hívő keresztyén volt, és fiatal teológusokat hívott ki hozzánk Rákoshegyre. Csak néhány név közülük, a teljesség igénye nélkül: Végh Tamás, Szabó Péter, Szabó István, Ablonczy Zsolt. Vasárnap délutánonként együtt voltunk, énekeltünk, Igét hallgattunk, sokat beszélgettünk, játszottunk. Kamaszok lévén nagyon sok témánk volt, amiről őszintén lehetett velük beszélni. Nyaranta, amikor a vidéki teológusok hazautaztak családjaihoz, levélben tartottuk a kapcsolatot.

Különbő programokat szerveztek nekünk, például kirándulni jártunk együtt, egy-egy hetet eltöltöttünk Dunaalmáson, a szellemi fogyatékosok otthonában és Leányfalun, az idősek otthonában, és ott tettük, amit ránk bízta.

Több évig létezett ez az ifjúsági kör. Akkor szűnt meg, amikor már Adi is teológiára ment, a teológusaink pedig befejezték a tanulmányaikat, és szétszóródtak az ország különböző részeibe.

Szinte mindannyian megmaradtunk a hit mellett, és aktív gyülekezetbe járók vagyunk. Rám olyan hatással voltak a nyári otthonlátogatások, hogy középiskolás koromban a szabad délelőttjeimen bejártam a régi, belvárosban lévő református idősek otthonába önkénteskedni. Később a Schweitzer Albert Református Szeretetotthonban, az idősek otthonában

közel 10 évig dolgoztam. Egészségi állapotom miatt fel kellett mondanom, és a Vakok Iskolájából mentem végül nyugdíjba. Szerettem az idős embereket, és ez a mai napig így van.

Adival később is tartottam a kapcsolatot. Jó volt, hogy ha tanácsra volt szükségem, tudtam, kihez kell fordulni. Azt hiszem, hogy ez a fiatalkori ifjúsági kör mindannyiunk életére nagy hatással volt. Ezt bizonyítja, hogy jó pár évtized múltával is szívesen összejövünk egy-egy beszélgetésre, és szívesen emlékezünk vissza a régi időkre.

Fülöp Gáborné Huszti Rozika

Sebor Adrienn konfirmációi csoportképe Szalay István lelkipásztorral

Gondot visel ránk

Isten mindent úgy irányít, hogy az az Ő dicsőségére és azoknak áldásul szolgáljon, akiknek azt az eseményt át kell élniük. A mi eseményünk a hetvenes évek elején, az egyik tavaszi kiránduláson történt, amelyen az ifink főszervezője, Sebor Adi és Végh Tamás – aki nemrég szolgált a gyülekezetünkben, és felidézte a régi időket – is részt vett.

A Pilis-hegységet megmászva, a Rám szakadékon leereszkedve megérkeztünk Dömsödre. „Most már csak Visegrád hajókikötője a cél, mert az utolsó kompjáratot el kell érni” – biztattuk egymást. Ezért lépteinket szaporáznunk kellett, de igyekvésünk már-már hiábavalónak tűnt, amikor meghallottuk a komp dudáját, amellyel jelezte az indulását. A hajó egyik vezetője észrevette kétségbeesett integetésünket, és kiabálva tudunkra adta: „Visszajövünk magukért!” Így is történt, szerencsésen megérkeztünk Nagymarosra, és a vonatot is elérve, „indulás hazafelé” – megkönnyebbülve sóhajtottunk fel.

Így visszaemlékezve, ez az ige jut eszembe: „Isten gondot visel rátok.” (1Pét 5,7)

Horváth Pálné Márton Magdolna

Szentlélek az életemben

Egy késő nyári szombat délután csengettek. A csengetésre édesanyám ment ki a kapuhoz, majd kisvártatva bejött a szobámba és azt mondta: téged keresnek. A kapunál két fiatal, egy lány és egy fiú állt. A lány Sebor Adrienn, míg a fiú Végh Tamás néven mutatkozott be. Azért kerestek, hogy sok szeretettel meghívjanak jövő hét szombat délutánra a rákoshegyi református templomba egy gyermek- és ifjúsági összejövetelre. Igent mondtam.

Nagymamám a nagy gyülekezeti alkalmakra mindig magával vitt a felnőtt istentiszteletekre, amelyeknek a hangulata gyerekként tetszett,